

Doktorská pohádka ze současnosti

„Aaaah, to jsem se ale pěkně usadil na tom madle, teď si ještě krásně obtočit ty moje nožičky kolem madla, abych nespádl, taaaaak, pěkně si na nich udělám uzlík, abych náhodou nesjel z tyče dolů a nějaká rychlá a nezdvořácká bota mě nezašlápla. To tedy ne. Jednou jsem se narodil jako vir, tak si přece nezničím svoji existenci nějakou botou. Hlavně v zatáčkách musím zůstat pěkně přísátý, tam to nejvíc to hází, řidič to řeže hlava nehlava, když jsou teď silnice skoro prázdné. No nejprve jsem se chtěl pěkně uchytit na nějakém madle blízko řidiče, ale tam bych teď, co je to nařízení, měl pramalou šanci, že si můžu hezky nepozorovaně, pomalu a opatrně přelézt na ruku nějakého cestujícího a tam si sedět a hovět a čekat, že si třeba pak doma zapomene umýt ruce a já se mu pak pěkně dostanu do těla. Takže se tu teď držím zuby nehty omotaný kolem tyčky autobusu a čekám na svoji příležitost. Aaaah teď přistoupily nějaké děti s maminkou. Maminka se drží tyče pěkně vysoko, tam už nevyšplhám, a navíc jsem si zauzloval nohy tak, že už mi je nejde rozvázat. Aaah, ale teď jsem pěkně dosedl na prstík toho dítko, které se tu pevně drží tyče, snad se mi teď podaří nohy rozvázat. Hurááá, už to jde, ještěže jsem si ten uzel na nohách neudělal tak napevno. Jej, a tamhle se uvolnilo místo, tak teď si mě dítko nese pěkně na prstě na volné místo, jsem zavěšený jako malá opice, a držím se takovou silou, jakou vir jen dokáže. Dítě si hezky sedne vedle maminky a chce si promnout oči, už je přece jen trošku unavené z celého toho dne, a hlavně z toho, jak nemůže chodit do školy a vidět své kamarády. Už už si chystá promnout oko, když v tom ho maminka zarazí: „Víš, co jsem Ti říkala. Že si nemáš sahat na obličej. Víš, kolik teď můžeš mít na ruce virů.“ „No právě, třeba mě,“ myslí si vir, „ach jo, už jsem se těšil, jak se spokojeně zavrtám do těla a zase nic. Tak si počkám na další příležitost.“ A ta přišla vzápětí. Když si dítko začalo nedočkavě listovat v časopise, který mu maminka dnes koupila. „Ha, a teď si nasliní prst, aby obrátil na další stránku, teď přijde moje chvíle.“ Dítě si už prst skoro olízlo, protože chtělo honem nalistovat, co se bude dít na další stránce komiksu, ale maminka ho včas zarazila: „Víš, co jsem Ti říkala o tom olizování prstů?! Máš je špinavé z venku, víš, kolik se tam může držet virů?!“ „No já jsem tu zatím sám, ale vydám za deset, to je pravda,“ pomyslel si vir. „Za chvíli jsme doma, tam si to v klidu přečteš,“ řekla přísně maminka. „Ahá, doma, tak to já zatnu zuby, a ještě to s vámi chvíli vydržím. Možná že teď uděláte tu chybu a já se konečně zavrtám. Jej, už vystupujete. Tak to abych se pevně držel. Jé, čau vire na druhém madle, ty ještě jedeš dál? Já už vystupuju, tak čau a drž se. Kdyžtak si zauzluj nohy, ať z tyčky nesklouzneš, řidič dneska jede s tím autobusem jako na závodech.“

„Hm, hezké to tady máte,“ pomyslel si vir, když se opatrně porozhlédl po bytě, ale pořád se přitom pevně držel prstu. „Umýt ruce, než půjdete ke stolu,“ volala z kuchyně maminka. „Cožéééé, umýt ruce?!“ volal vir, ale nikdo ho neslyšel, protože na to lidé uši nastavené nemají. „Tak to je to nejhorší, co se mi může stát.“ A než se vir stačil zamyslet nad svým smutným osudem, už klouzal z namydlených rukou níž a níž, co bylo platno, že si svoje nožičky zauzloval, na mýdlo byl krátký ... tak a teď ještě spláchnout tekoucí vodou ... „pomoooooc,“ a vir, který se na prstech držel z posledních sil, sklouzl do umyvadla a odtud ho voda spláchla do potrubí a dále neznámo kam.

Ale co když se vir opravdu dostane do těla? Jakpak se s ním poperou paní doktorky a páni doktoři? A myslíte, děti, že se s nimi doopravdy perou? A že jim viry při tom boji utíkají a sestřičky je musí v noci nahánět po nemocnicích a musí mít připravený pytel, do kterého viry chytí? Napište nám o tom, protože my bychom to rádi věděli ...